

Universitätsbibliothek Paderborn

**Symma Totius Theologiæ S. Thomæ Aquinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrū[m] peccatum veniale possit remitti sine mortali? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

peccata venialia remittuntur. Secundo, in quantum sunt cum aliquo motu detestationis peccatorum. Et hoc modo cōfessio generalis, tunctio pectoris, & oratio Dominica operantur ad remissionem venialium peccatorum: nam in oratione Dominica petimus, Dimitte nobis debita nostra. Tertio modo, in quantum sunt cum aliquo moru reuerentiaz, in Deum, & ad res diuinaz. Et hoc modo benedictio episcopaliz, aspersio aquaz benedictæ, qualibet sacramentalis unctio, oratio in ecclesia dedicata, & si aliqua alia sunt huiusmodi, operatur ad remissionem venialiū peccatorū.

Ad primum ergo dicendum, quod omnia ista causant remissionem peccatorum venialium, in quantum inclinant animam ad motum pœnitentiaz: qui est detestatio peccatorum, vel impicitie vel explicite.

Ad secundum dicendum, quod omnia ista quantum est de se, operantur ad remissionem omnium peccatorum venialium. Potest tamen impediri remissio quantum ad aliqua peccata venialia, quibus mens actualiter inhæret: sicut & per fictionem interdum impeditur effectus baptismi.

Ad tertium dicendum, quod per prædicta tolluntur quidem peccata venialia quantum ad culpam, iū virtute alicuius satisfactionis, tum etiam virtute charitatis, cuius motus per prædicta excitatur. Non autem per quodlibet prædictorum semper tollitur totus reatus pœnæ: quia sic qui esset omnino immunis à peccato mortali, aspersus aqua benedicta, statim euolaret. Sed reatus pœnæ remittitur per prædicta secundum modum feruoris in Deū, qui per prædicta excitatur, quandoque magis, quandoque autē minus.

ARTIC. IV.

535
Ius. q. 90

a 4. ad 3
et 4. d. 16
q. 2. a. 1.
q. 2. q. 3.

Vtrum veniale peccatum possit remitti sine mortalitate?

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod veniale peccatum possit remitti sine mortali. Quia super illud Ioann. 8. Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat. Dicit quædam glossa, quod

quod * omnes illi erant in peccato mortali: venialia enim eis dimitebantur per cæremonias. Ergo veniale peccatum potest remitti sine mortali.

¶ 2 Præterea, Ad remissionem peccati venialis non requiritur gratia infusio: requiritur autem ad remissionem mortalis. Ergo veniale peccatum potest remitti sine mortali.

¶ 3 Præterea, Plus distat peccatum veniale à mortali, quam ab alio veniali. Sed unum veniale potest dimitti sine alio: ut dictum est *. Ergo veniale potest dimitti sine mortali.

SED contra est, quod dicitur Matth. 5. Amen dico tibi, non exies inde, (scilicet ex carcere in quem intruditur homo pro peccato mortali) donec reddas nouissimum quadrangulum, per quem significatur veniale peccatum. Ergo veniale peccatum non remittitur sine mortali.

R E S P O N D E O dicendum, quod (sicut supra dictum est *) remissio culpa cuiuscumque numquam fit nisi per virtutem gratiæ: quia ut Apostolus dicit Rom. 4. Ad gratiam Dei pertinet, quod Deus alicui non imputet peccatum: quod gloss. ibi exponit de veniali *. Ille autem qui est in peccato mortali, caret gratia Dei. Vnde nullum veniale sibi remittitur.

Ad primum ergo dicendum, quod venialia ibi dicuntur irregularitates sive immunditiae, quas contrahebant secundum legem.

Ad secundum dicendum, quod licet ad remissionem peccati venialis non requiratur noua infusio habitualis gratiæ, requiritur tamè aliquis gratiæ actus, qui non potest esse in eo qui subiacet peccato mortali.

Ad tertium dicendum, quod peccatum veniale, non excludit omnem actionem gratiæ, per quæ possunt omnia peccata venialia dimitti. Sed peccatum mortale excludit totaliter habitum gratiæ, sine quo nullum peccatum mortale vel veniale remittitur. Et ideo non est similis ratio.

art. prec.
ad 2. ¶
q preced.
ar. 3.

q prec. a.
6. ¶ q.
87. a. 3.

gl. interl.
ibi. super
illud Bea
tus cuius nō
imputa
uit Romi
nus pec
catum.